

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

[Από την προήγηση ανέγερση του Jacques-Améleé Guibetr]

Γυρισμός

Γοργώφτερη πετά η ψυχή μου... Καμία άλλη σκέψη, κανένα λογισμό... Όλα τώρα για σένα...
Το ύψος μου πόνος σέ... Το ύψος μου πόνος σέ...
Και όμως έγω προσμένο και χαρτηρό...
Και σγίζω τα πελάγη που μ'αξ χωρίζουν...
Παραδομένος στην θάλασσα την ύψη αγάλια, αναλογίζομαι,
Τη ζωή σου αναλογίζομαι...
Και ζλαιο από νοσταλγία... και έτσι από μαζουρά που βρίζομαι
άζομα διαζώνω,
Ναι διαζώνω τα μάτια σου...
Και ζλαιο...
Κι' άζοφο τη φωνή σου...
Κοί πάλι ζλαιο, από νοσταλγία, για σένα...
Για σένα, όμοιο ζανθο ζοιτάι της αγάπης...

Εξομολόγηση

Ηχοί από φλογέρες — ζάπο μαζουρά — σαγίζων την ψυχή μου...
Τ' άγρια ποιλιά φονάζων μέσα στ' ακίνητα νερά του ποταμού,
και ο άγρος ζλαιοι παιθτικά άναμεσα στα ξερά δέντρα του δάσους,
Είναι ο ζειμώνας που φτάνει,
Είναι ο ζούος ζειμώνας που έρχεται, ο ζόρη αγαρτημένη !
Έλα μη στέσσα σε προσμένο...
Έλα, ζόρη όραία,
Έλα και πάρε με άποφε μαζουρά και ζοιμήσέ με.

Η χλομέζ σιζές του δειλινού με πνίγουν...
Γλ' ατσά με από το φάσμα που έρχεται στο χρισμό τη σέψη...
Μη παίζεις πιά με την όδηνη της ψυχής μου...
Γλ' ατσά με !
Δέν έχεις παρά να είπης μη' άθωα λέξη...
Ένα — Ναι,
Ένα — Σ' αγαπώ !

Μά τα μεσάνυχτα, νά ! φτάνουν...
Και σε προσμένο, άζομα σε προσμένο...
Κανείς δέν άποζοιγεται !
Φαίνεται πως θά πέσσα πιά για πάντα ο καλός έζενός ο ζωρός...
Τώρα, ό ! ζόρη αγαρτημένη, κάτι σαν θάνατος χορζέι γόρο
δδδ στη σοτεινιά μου,
Κανείς δέν άποζοιγεται, κανείς !
Και τα μεσάνυχτα νά ! φτάνουν !

Βρε ! έκανε και πάλιν ο άξιοματιζός...
Ανεβήσαν άπάνω οδοντομήνον από τον νέο μίτο της Άραίδης
και ανεκάλωσαν τον Μπάριμα Γιώργη να ζοιμάτι σε δύο ζάσσε
πυρομαζίνον, Γυγγιχ-τούφ, Γυγγιχ-τούφ, Γυγγιχ-τούφ.
Μιά τιμορία του ήτο διπλή από τις άλλες φροξές...
Μιά τιμορία μώνον του Μπάριμα-Γιώργη ήτο έξαφρετιζή...
Κάθε ήμερα έφωσσα τον καλλά του από τούτους που τον φοροτώ-
νοντο να τους βάζη στις καλύτερες βάρδεες...
Ένα βράδυ κατά τα συνειθισμένα πάλι, ήρχετο ένας-ένας ιδια-
τέρος και τον τσάωνε...
— Μπάριμα Γιώργη σε παρακαλώ βάλε με πρώτη βάρδεα,
— Νά σε βάλω, βρε κακομοιρή,
— Στη δεξιά σάλα σε παρακαλώ, Μπάριμα-Γιώργη,
— Ναι, βρε κακομοιρή,
Σε λίγο πάλι άλλος ναύτης,
— Μπάριμα Γιώργη κλ,
Δέν ήμίλασε σε κανένα το χατήρι, Τους έβαλεν όλους στην δε-
ξιά σάλα 8 με 10,
Όταν το βράδυ βράδυ η ζαμπάνα έχτύπησε τέσσαρις διπλούς
γυτόλους όλοι έτρεξαν να παραλάβουν ύπηρεσία στην δεξιά σάλα,
Φωνές και φιλονεικία,
— Όχι είμαι γο... Όχι δέν είσαι σό,
— Ο Μπάριμα-Γιώργη κντάζε πίσω από τον πόγο του πριμινίου
κανονιού και είχε λυθή στα γέλια,
— Χί, γί, γί ! Τι μαλιώνετε βρε κακομοιρήδες !
Την άλλην μέρα ο έπαρχος τον έτιμώρησε με δέκα ήμερες φυ-
λάκιση, Αυτή ήτο η μόνη τιμορία που έφαγαν ο Μπάριμα-Γιώργη
για αίτιαν άλλην από τον ύπνο.

Τελευταία τον Μπάριμα-Γιώργη νόν έβαλιν σ' ένα φάρο για
'Αργολιζού κόλπον, τον ήλιν κάνει στάσιμο και τον άφραση έχει για
νά τελευτήση με την ήσυχία του και ζοιμώμενος τα χόνια που του
έλειπαν ός ποτ' νά πάρη σύνταξη.
Κ. Φαλατίζ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Θάνατος απ' τα πολλά... γέλιο !

Η 'Ιταλίτζε έημεριδές άναφέρουν πως τελευταία, η θρησός
του Δημοτικού Φενοζομειόν της Ρώμης, Έλενα Πάοντι, έπέθανε
ζαφνικά, απ' τα πολλά γέλια που την έπιασαν, την ώρα που άκου-
γε να της δηρονητα δύο γέιτονές της, μια έξοφρενιζιά ζοιμη-
σχη που είχε σιφεί στη σοτεινιά της.
Κατά την γενομένη νεκρορία, οι γιωροί βήζαν την πραγματιζή
αίτια του ζαφνιζού αυτού θανάτου της διατιζούθς θρησός, καιτοι
στην άοχη υπετέθη πως έφροζετο περί άλλης σιζοζιζής της ζω-
διάς, Χωρίς την παροιζοζιζή διαφροιά η γενηζή γνόμη των γιω-
τρον, ήταν πως η Έλενα Πάοντι έπέθανε από μια άζατιάζετη
στροφή ήτρον στην ζωδιζιά της ζωρά, άποτέλεσμα του διαζούθς
και ένταξιμίνου γέλιου, από το οποίο είχε καταληθθεί.
Όπως ήταν φροζιζό δέ, η στροφή αυτή των ήτρον, έπέφερε από-
τομη διατιζοζή της κανονιζής λειτουργιάς της ζωδιάς και άγογ-
τερα το άποτομο σταμάτημά της, από ένα είδος άσφριζιάς.

Οι βαρύτεροι άνθρωποι του κόσμου

Τρείς είναι οι βαρύτεροι άνθρωποι του κόσμου, σύμφωνα με τις
άμερικανιζές έημεριδές, Ο πρώτος είναι ο Καναδός ζροεζοζής
Τζιμ Μπέρος και ζυγίζε 300 οζάδες, ο δεύτερος είναι ο Άγγλος
Ουίλλιαμ Λέντφορτζ, έμπορος άλευρόν, ο οποίος ζυγίζε 267 οζά-
δες, και τρίτος έρχεται ο Γερμανός Κέντ, σιδηροορόγος, ζυγίζων 243
οζάδες.
Και οι τρείς αυτοί... ζολοζοοί είναι νέοι, μόλις 30—35 έτων,θρο-
φονητα δε ός οι βαρύτεροι άνθρωποι της ήρηνιού!

Το νέον φάρμακον κατά της ναυτίας

Ο Γερμανός ζημιζός και ιατροφιλόσοφος Σοιμπερτεργζ, ισπ-
οζέεται ότι έφευσε επί τέλους το φάσμα από το οποίο μπορεί να
άσφαλώς να ταξιδιέρη, χωρίς να ύποφρη από τη θάλασσα.
Το φάρμακο αυτό, κατά τον Σοιμπερτεργζ, είναι άπλοζάστον,
σινάσταται δέ από ένα ζευγάρι ζόζακια γυαλιά !
Το πράγμα στην άοχη βέβαια φαίνεται άοζετα ζοιμηζό και εύζολο
μπορεί να γεννηθή τη διαπιστία του ζοινού, ο Γερμανός όμως έπι-
στήμον και έφευρής του σπρηζέει την έφαρμογήν του και τη θερα-
πεία του στην έξής έπιστημονιζή θεωρία :

Κατά τον Ιατρόν αυτόν, το ζόζακιον ζωόμα έχει μεγίστη διε-
φροτιζή δύναμη στο νεφροζό σύστημα των ανθρώπων, διευζοιζονεί
δε η έπίδρασή του αυτή και όλη γενηζή την ζωλοφορία του αι-
ματός, Δεδοιμίνου λοιπόν, ότι σύμφωνα με την 'Ιατριζή έπιστήμη, η
ναυτίαση είναι μια πάθησις η οποία έφειλεται εξ όλοζλήρου στην
άνεπαροζή ζωλοφορία του αίματος του έζεφαλάου, δέν μνει παρά
να δεχθοίμε πως τα ζοζακια αυτά γυαλιά, διευζοιζόνοντα την άνετη
ζωλοφορία του αίματος, δέν μπορεί παρά να έζουδτεροινούν όσον
είνε δυνατόν, την άφροζή της πάθησος αυτής.
Έπειτα δέν έχουμε παρά να δοκιμάσομε, άφου μη τέτοια δο-
κιμή μάλιστα δέν είναι ούτε δύσζολη ούτε δαπανηρή.

Τα τσιγάρα και η γυναίκες

Ο περιφρομος καθηγητής του Ηανελιστημιόν της Βιέννης Φράνς
Φρομέλ, ειδικός για τις παθήσεις του λάρυγγος, σε μια τελευταία
του διάλεξη, που έκανε στο Βερολίνο, περί του άν όφρελει η βλα-
πεί το ζάπνισμα,είπε και τα έξής, προζειμώμενο περί του ζαπνιζμο-
τός των γυναιζών :
«Γενικώς ο καπνός δέν όφρελει σε τίποτε τις γυναιζές» αντιθέ-
τος, όταν μάλιστα πρόκειται και περί δεσποινιδών, τις βλάπτει,
γιατι τους φθείρει το τρυφερό αυτό γυναικειο ύφος, που τόσα δέλη-
γηρα έχει όταν μνει άγνο και καθαρό, Ο καπνός όμως το δηλη-
τηριάζει, και ως παραδείγμα σας αναφέρω τη φωνή των γυναιζών
που ζαπνίζον. Πάει πιά ζένην η γλωζαία και τρυφερά γυναικειά
φρονιάση, Η γυναίκα που ζαπνίζει άρχίζει να μιλάη κι' αυτή
σκληρά, βαρειά, μούρτζικα... Όλ' αυτά βέβαια γίνοντα χωρίς να το
θέλουν κι' αυτές, και όμως δέν μπορούν να τ' άποζήγουν. Είναι φρι-
σικό ν' άποζήγουν αυτή τη σκληρότητα, άφου δέν είναι διόλου φρι-
σικό να συνειθίσουν το βάροςμα από έλάττωμα του ζαπνιού, και το
όποιο, άν μπορεί κάποιος να διαζολογηθή, πρέπει μόνον να ύπολο-
γηθή στους άνδρες και να μινεί μόνο σ' αυτούς».